

че въ продължение на една недѣля порътъ изялъ всички риби.

Порътъ въобще не бѣше много придирчивъ въ храната и ядѣше всѣкакво месо — и прѣсно и развалено. Единъ пжтъ обаче, макаръ да бѣше много гладенъ, порътъ отказа да яде месо отъ убитъ гарванъ.

Къмъ другитѣ животни той се отнасяше различно. Веднажъ му подхвърлиха голѣмъ сивъ плѣхъ. Той се мѣташе отъ жгълъ въ жгълъ на стаята и се успокои, чакъ когато се намѣри подъ кревата, дето се упжти и порътъ. Дълго обглеждаше той отдалечъ плѣха и го дѹшеше, но се боеше да приближи. Най-после се реши. Нѣколко време дветѣ гадини се дѹшеха една друга, но плѣхътъ настѣпи прѣвъ и видимо безъ злоба ухапа пора въ муцуната. Силна болка той не му причини, но порътъ разбра, че е по-добре да се отдалечи и не обръщаше вече никакво внимание на госта. Порътъ обаче не пропускаше да избѣга ни една мишка. Настигаше я съ два скока и бързо ѳ виждаше работата.

Когато веднажъ донесоха отъ ловъ единъ раненъ гарванъ, порътъ се опита да се приближи дебнишкомъ, но получи такъвъ ударъ по главата, че изпищѣ, колкото му гласъ държи. И стаята веднага се изпълни съ такава неприятна миризма, че не можеше да се диша¹⁾. Следъ това той вече не се опита да се приближи до гарвана.

Сандѣчето, въ което най-напредъ се посели порътъ, не му служи дълго време за жилище. Въ бара-

¹⁾ Както е известно, пороветѣ, когато се намиратъ въ опасностъ, изпускатъ особна течностъ съ задушлива миризма отъ жлезитѣ, които се намиратъ около опашката. Съ това тѣ често се спасяватъ отъ преследването на противника, който изпада въ струята на разваления въздухъ и бива принуденъ, вмѣсто да напада, да си чисти носа.